

man erhverver Grundarealer til den ydre Bane, maa det jo i alt Fald være forudsat, at den indre Bane, som foreløbig er tænkt brugt som Godsbane, skal omdannes til Persontrafik, og naar den skal det, skal den løftes. Det vil jo medføre meget betydelige Udgifter. Jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at jeg erkender, at Grunderhvervelsen til den ydre Godsbane efter al Sandsynlighed ikke vil blive saa betydelig, at den spiller nogen væsentlig Rolle. Den højtærede Minister mener, man kan nøjes med et Par Hundrede Tusinde Kroner, og det er muligt. — Men i Forbindelse med dette Anlæg staar jo endnu et tredie Spørgsmaal, der ogsaa kan komme en Gang med det første, nemlig Anlæg af en Slags ny Rangerbanegaard ude ved Vigerslev med Indløbsspor Syd om Vestre Kirkegaard. Der er det, jeg er en Del i Tvivl. Jeg tror, at man maa være forberedt paa, at i alt Fald nogle af disse Anlæg komme ret hurtigt, og jeg mener derfor ikke, at man maa hilde sig i den Betragtning, at det Beløb, som Lovforslaget nu kræver, i Virkeligheden kan siges at give en Afslutning. Jeg tror, man maa tillægge nogle Millioner endnu, om ikke til Anlæg af den ydre Godsbane, om ikke til Løftning af den indre Godsbane, fordi jeg gaar ud fra — og jeg antager ikke, jeg gør Uret deri — at Forudsætningen for at komme til en Løftning af den nuværende Forbindelsesbane mellem Frederiksberg og Hellerup er den, at man saa vil kunne have Krav paa de 2 Millioner Kr. fra Kommunerne, der vare stillede i Udsigt i Fjor, men som paa Forslaget i Aar ere bortfaldne. Jeg antager, at der er en Forbindelse mellem dette kommunale Tilbud fra København og Frederiksberg og Spørgsmaalet om Løftning af den saakaldte Ringbane. Ikke desto mindre vil der ogsaa paa dette Punkt blive en Udgift for Statskassen, men den vil i alt Fald blive væsentlig formindsket, naar man kan paaregne Tilskud fra Kommunerne af det Beløb, hvorom der her er Tale, og som korrekt bliver 2 Mill. Kr. — det var det, der var forudsat. Men det tror jeg altsaa, man skal regne med. Selv under Forudsætning af, at man faar Københavns Kommune til at overtage det nuværende Banegaardsterrain til den Sum, som det nu er kalkuleret til, $13\frac{2}{3}$ Mill. Kr., saa maa man vistnok forudsætte, at der foruden det Beløb, Lovforslaget ender med, yderligere maa paaregnes i en nær Fremtid omtrent 4 Mill. Kr. til Erhver-

velse af de Grundarealer, som der gives Lovhjemmel til under 15. Maj, og til Anlæg af de to ny Spor mellem Hellerup og Klampenborg, og man vil derved komme op til en kontant Udgift for Statskassen, selv om man ser bort fra den ydre Godsbanes Anlæg og den indre Ringlinies Løftning, af $12\frac{3}{4}$ Mill.

Nu skal jeg villig indrømme, at dette Beløb, hvorvel det er betydeligt, ikke er i den Grad afskrækkende, som da man regnede med 40 Millioner og en nominal Værdi af det nuværende Banegaardsareal paa noget over 20 Millioner. Denne Ordning er langt mere ædruelig, at man straks skiller sig af med dette tvivlsomme Aktiv — naturligvis ikke tvivlsomt i den Forstand, at det ikke altid er noget værd — men derimod tvivlsomt i den Forstand, at det er langt mindre værd i Statens Haand end i Kommunens. Naar man faar de københavnske Banegaardsforhold ordnede paa den her foreslaaede Maade, som jeg anser for den forstandigste, som nogen Sinde har været foreslaaet, og med en Totaludgift af 12—13 Millioner, vil jeg ikke anse det for ufornuftigt at gaa til denne Ordning. Men jeg kan ikke komme bort fra, at Betingelsen for at gaa ind paa denne Ordning maa være, at man skiller sig af med det Areal, hvorpaa Banegaarden nu ligger, vel at mærke, naar man vil flytte den. Jeg ser selvfølgelig helst, at man benytter det gamle Areal til Anlæg af den ny Banegaard. Men vil man flytte Banegaarden over paa den anden Side, hvad man rimeligvis vil, anser jeg det for den eneste Løsning af Forholdene, at den højtærede Minister kan komme og sige: Nu har jeg en Overenskomst med Københavns Kommune, som overtager Arealerne og betaler kontant den nu foreslaaede Købesum $13\frac{2}{3}$ Millioner.

I saa Fald vilde jeg anse det for ganske ufornuftigt at trække Sagen længere ud; thi det kan jo ikke ret længe blive ved at gaa, som det nu gaar. Allerede i 1892, da det bekendte Forslag paa de 24 Millioner kom for i Rigsdagen, sagde man fra Ministerbordet, at der var en Nødstilstand til Stede, der maatte afhjælpes i en meget nær Fremtid. Der kunde neppe være Tale om Aar, egentlig kun om Maaneder, som man kunde vente med en Forbedring. Nu er der gaaet 10—11 Aar, og nogen væsentlig Forbedring er ikke sket og har ikke kunnet ske, fordi der mangler Plads. Jeg for mit Vedkommende erkender nu, at det ikke